

skud forsvinder; en Kapitalisering af disse Underskud vilde andrage et ikke ringe Beløb, som Statens Formue altsaa er blevet forøget med. Endelig mente det ærede Medlem Hr. Pinstrup — ja, undskyld, jeg mente naturligvis det ærede Medlem Hr. Pinholt, jeg kom til at se paa det ærede Medlems Nabo, skønt de jo ikke ligner hinanden det allermindste hverken i Sind eller Skind —, det ærede Medlem Hr. Pinholt mente, at Statsvirksomhedernes Underskud burde opgøres anderledes, idet der til Underskuddet i den radikale Regerings Tid tillige burde have været opført de Dyr-tidstillæg, som afholdtes paa andre Budgetter, og det ærede Medlem nævnte, hvilken Sum der da vilde fremkomme. Ja, det kan man selvfølgelig gøre, men jeg har jo kun sammenlignet Statsregnskabet's Tal, saaledes som de foreligger; det andet vilde nemlig føre til, at man maatte komme ind paa mere vidtgaende Undersøgelser af ikke blot, hvad Statsbanerne er aflastet ved i denne Periode, i de 2 sidste Aar af det radikale Styre, men ogsaa hvad de er aflastet ved i den senere Periode. De er f. Eks. aflastet ved Bevillinger i sidste Aar paa Indenrigsministeriet til Fragnedsættelser, som absolut burde lægges til Underskuddet, det er nemlig nøjagtig det samme som Dyr-tidstillægget, ellers maatte de være ført til Afgang paa Indtægterne. Det er aldeles tilsvarende. Og dernæst vilde man komme ind paa en Undersøgelse af, om den Afskrivning, der fandt Sted i sidste Regnskab, nu ogsaa var tilstrækkelig, hvad den som bekendt ikke var, idet der nedskrevs til Beløb, som laa over Værdien. Derfor har jeg ment, det var rigtigt at nolde mig til Statsregnskabernes Tal, men i øvrigt kan jeg intet have imod, at det ærede Medlem sammenligner med de Tal, han opgiver; Resultatet vil alligevel pege i samme Retning.

Jeg sluttede mine Bemærkninger til den højtærede Statsminister med at paapege, at de Vanskeligheder, han havde haft i disse 2 Aar, vilde ikke have været til Stede, hvis hans Kollegers Administration ikke havde været behæftet med overmaade store Fejlgreb, og hvis hans økonomiske Politik havde været en bedre. Det første af de Forhold har jeg belyst i Gaar. I Dag skal jeg blot ganske kort resumere, hvad det er for 3 store Fejlgreb i den økonomiske Politik, som det nuværende Styre har Skylden for, og som er Aarsagen til vore Finansers saa vanskelige Stilling i dette Øjeblik — thi nu er det jo først, at Vanskelighederne begynder. Det er ofte

fremført, og derfor skal jeg gøre det ganske kort.

Man undlod for det første at standse Indførselen i Foraaret 1920. Hvad det danske Samfund har tabt derved, er oftere blevet gennemgaaet. Jeg skal derfor kun til det ærede Medlem Hr. Jensen (Broby), som sagde vedrørende Indførselen, at Fejlen ligger forud for den nuværende Regering, for det første bemærke, at den tidligere Regering søgte at standse Indførselen, saa snart Erhvervene gjorde opmærksom paa Farerne ved den fortsatte Indførsel. Og dernæst har det ærede Medlem ganske Uret, naar han efter Rigsdagstidende siger — det er kun ganske faa Ord, jeg skal tillade mig at citere —: „Efter at vi havde faaet Venstregering i 1920, kom der ikke mange Varer ind i Landet; det var kun uhyre lidt“. Ja, saadant noget kan altsaa et Medlem af Venstre staa og sige, skønt Tallene viser, at der i April Kvartal, altsaa efter den radikale Regerings Afgang, blev indført for 630 Mill. Kr., i Juli Kvartal for 879 Mill. Kr. og i Oktober Kvartal for 857 Mill. Kr., i de 3 Kvartaler altsaa i alt for 2 366 Mill. Kr. Det var kun et relativt ringe Kvantum Varer, man fik ind, fordi man købte dem til en relativt meget høj Pris. Derfor har dette Indkøb særlig tyngt paa vort Erhvervsliv. Dernæst undlod man i Efteraaret 1920 at standse den Luksusindførsel, som den daværende Regering selv fandt truende, og som en Kommission, Regeringen selv havde nedsat, anbefalede at standse. Jeg skal, kun fordi den højtærede Landbrugsminister er blevet opfattet som den principielle og urokkelige Modstander af saadanne Importbegrænsninger, anføre, at han selv den 26. August 1920 her i Folketinget har udtalt, at saadanne Importforbud kunde blive nødvendige. Han bebudede den Gang udtrykkelig et Luksusimportforbud, idet han til det ærede Medlem Hr. Hauge siger, at Hr. Hauge „ved, at Regeringen her har tilbudt en Foranstaltning, som vil forhindre en lignende Import, Luksusimporten, og at det er muligt, at det, efterhaanden som Forholdene forværres sig, bliver nødvendigt at gaa til en saadan Foranstaltning“. Altsaa den højtærede Landbrugsminister var ikke mere principiel Modstander af Importbegrænsningen, end at han i August 1920 kunde bebude, at den vilde blive gennemført. Endelig undlod man i 1921 at træffe Foranstaltninger overfor den da ganske truende Indførsel fra de Lande, hvis Valutaforholds Usikkerhed og hele økonomiske Livs Tilstand var saadan, at de kunde overvælde fremmede Markeder